

Pauli första bref till Timoteus.

1 Kapitlet.

Paulus hälsar Timoteus, v. 1. Och förmanar honom att varna sina åhörare för falsk lära och onyttiga fabler, v. 3. Och säger så hvad summan af lagen är, v. 5. Och hvartill den är gifven, v. 8. Sedan tackar han Gud, som från en förföljare hade gjort honom till evangelii tjänare,

v. 12. Säger så hvad summan af evangelium är, v. 15. Och befaller Timoteus att bevara och försvara det, v. 18.

Paulus, Jesu Kristi apostel efter Guds, vår Frälsares, och Herrens, Jesu Kristi, befallning¹, hans som är vårt hopp²,

¹ Ap. G. 9: 15. Gal. 1: 1. ² Kol. 1: 27.

2. till Timoteus, min sannskyldige son i tron¹. Nåd, barmhärtighet, frid af Gud, vår Fader, och af Jesus Kristus, vår Herre².

¹ Ap. G. 16: 1. 1 Kor. 4: 17. 1 Tess. 3: 2.

² Gal. 1: 3. Tit. 1: 4. 1 Petr. 1: 2.

3. Sasom då jag for till Macedonien¹, så bjuder jag dig och nu att blifva kvar i Efesus och där förmana somliga att icke förkunna främmande läror²

¹ Ap. G. 20: 1, 3. ² Gal. 1: 6, 7.

4. och icke akta på fabler och släkteregister, som ingen ände hafva, och som snarare åstadkomma ordstrider¹ än gudlig uppbyggelse i tro.

¹ 1 Tim. 4: 7. ² Tim. 2: 16, 23.

5. Men hufvudsumman af budet är kärlek¹ af ett rent hjärta och af ett godt samvete och af en oskrymtad tro,

¹ Rom. 13: 8. Gal. 5: 14.

6. hvarifrån somliga hafva farit vilse och vändt sin håg till fåfängligt tal¹;

¹ 1 Tim. 6: 4, 20. Tit. 1: 14, kap. 3: 9.

7. de vilja vara lärare i lagen och förstå dock icke hvad de själfva säga, eller hvarom de med sådan säkerhet tala.

8. Men vi veta, att lagen är god¹, om man brukar den rätteligen,

¹ Rom. 7: 12.

9. och om man förstår, att för den rättfärdige är ingen lag satt¹, utan för laglösa och olydiga, för ogudaktiga och syndare, för oheliga och oandliga människor, fadermördare och modernmördare, mandråpare,

¹ Gal. 3: 19, kap. 5: 23.

10. bolare, drängaskändare, människosäljare, lögnare, menedare och hvad helst annat som strider emot den hälsosamma läran —

11. detta efter evangeliet om den salige Gudens härlighet, hvilket är mig betrodt.

12. Och jag tackar vår Herre Kristus Jesus, som hafver gifvit mig kraft, att han hafver aktat mig trogen och tagit mig i sin tjänst,

13. mig, som tillföre var en hädare och en förföljare och en våldsvarkare¹. Men mig är barmhärtighet vederfaren², ty jag hafver gjort det ovetande i otro³.

¹ Ap. G. 8: 3, kap. 9: 1, kap. 22: 4, kap. 26: 9. 1 Kor. 15: 9. Gal. 1: 13. Fil. 3: 6. ² 1 Kor. 7: 25. ³ Joh. 9: 39. Ap. G. 3: 17.

14. Men vår Herres nåd hafver dess mer öfverflödat med tron och kärleken i Kristus Jesus.

15. Det är ett fast ord och i all måtto väl värdt, att man det anammar, att Kristus Jesus är kommen i världen för att frälsa syndare¹, ibland hvilka jag är den förnämste.

¹ Matt. 9: 13. Marc. 2: 17. Luc. 5: 32, kap. 19: 10. 1 Joh. 3: 5.

16. Men mig är barmhärtighet vederfaren, på det att Jesus Kristus skulle förnämligast på mig bevisa hela sin långmodighet, dem till en förebild, som skulle tro på honom till evinnerligt lif.

17. Men evigheternas konung, den oförgänglige, osynlige, den allena vise Guden vare ära och pris i evigheternas evigheter¹. Amen.

¹ Rom. 16: 27. 1 Tim. 6: 16.

18. Detta bud ålägger jag dig, min son Timoteus, i enlighet med de profetiska ord, som en gång uttalades öfver dig, på det att du i kraft af dem må strida som en god krigsman¹,

¹ 1 Tim. 6: 12. 2 Tim. 4: 7.

19. behållande tron och ett godt samvete¹, hvilket somliga hafva stött bort ifrån sig och därigenom lidit skeppsbrott i tron. ¹ 1 Tim. 3: 9.

20. Till dem höra Hymeneus¹ och Alexander², hvilka jag hafver antvardat åt Satan³, på det att de skulle blifva så tuktade, att de icke mer smäda.

¹ 2 Tim. 2: 17, ² kap. 4: 14. ³ 1 Kor. 5: 5.

2 Kapitlet.

Sedan förmanar aposteln till att hålla böner för alla människor, i synnerhet för öfverheten, v. 1. Ty Gud vill, att alla skola varda frälsta, v. 4. Och förordnar därvid, huru de skola bedja, v. 8. I synnerhet huru kvinnorna skola förhålla sig vid sin gudstjänst, v. 9. Så väl som gent emot sina män, v. 12. Och tröstar dem i deras stånd, v. 15.

Så förmanar jag nu framför allt därtill, att böner, åkallan, förböner och tacksägelse hållas för alla människor,

2. för konungar och för all öfverhet¹, på det att vi må föra ett lugnt och stilla lefverne i all gudaktighet och värdighet. ¹ Jer. 29: 7.

3. Ty sådant är godt och tacknämligt för Gud, vår Frälsare,

4. som vill, att alla människor skola frälsta varda¹ och till sanningens kunskap komma.

¹ Hes. 18: 23. 2 Pet. 3: 9.

5. Ty det är en¹ Gud och en medlare² emellan Gud och människor, nämligen människan Kristus Jesus,

¹ Joh. 17: 3. Rom. 3: 30, kap. 10: 12.

² Gal. 3: 19. Ebr. 9: 15.

6. han som gaf sig själf till lösen¹ för alla, hvarom vittnesbördet i sinom tid skulle framföras².

¹ Matt 20: 28, Ef. 1: 7, Kol. 1: 14. ² 1 Kor. 1: 6.

7. Till dess predikare och apostel hafver jag ock själf blifvit satt — det säger jag med sanning i Kristus och ljuger¹ icke — till att vara hedningarnas lärare² i tro och sanning.

¹ Rom. 9: 1. ² Ap. G. 9: 15, kap. 13: 2, kap. 22: 21. Rom. 11: 13, kap. 15: 16. Gal. 1: 16, kap. 2: 7, 8. Ef. 3: 8. 2 Tim. 1: 11.

8. Så vill jag nu, att männen allestädes¹ skola bedja och upplyfta heliga händer², utan vrede och tvedräkt³.

¹ Mal. 1: 11. Joh. 4: 21. ² Ps. 134: 2.

³ Matt. 5: 23, kap. 6: 14.

9. Sammalunda ock, att kvinnorna skola visa sig i höfvisk dräkt och pryda sig med blygsamhet och tuktighet¹, icke med hårflätningar eller guld eller pärlor eller kostelig klädnad²,

¹ Tit. 2: 3. ² 1 Pet. 3: 3.

10. utan, såsom det höfves kvinnor, som bekänna sig vara gudfruktiga, med goda gärningar.

11. En kvinna bör i stillhet låta lära sig, med all underdanighet¹.

¹ 1 Mos. 3: 16. Ef. 5: 24.

12. Men jag tillstodjer icke en kvinna att vara lärare¹, ej heller att råda öfver mannen; hon må lefva i stillhet.

¹ 1 Kor. 14: 34.

13. Ty Adam vardt först skapad¹, och sedan Eva².

¹ 1 Mos. 1: 27, ² kap. 2: 18, 22. 1 Kor.

11: 8, 9.

14. Och Adam vardt icke bedragen, utan kvinnan vardt bedragen¹ och förleddes till öfverträdelse.

¹ 1 Mos. 3: 6. 2 Kor. 11: 3.

15. Men hon varder frälst genom barnsörden, om de förblifva i tro och kärlek och i helgelse med ett tuktigt lefverne.

3 Kapitel.

Vidare beskriver aposteln, hvilka egenskaper som krävas af en biskop, v. 1. Likasom ock af andra Guds ords tjänare, v. 8 och 12. Samt af de kvinnor, som tjäna i församlingen, v. 11. På det att Timoteus skulle veta, huru han skulle förestå Guds församling, för hvilken Gud hafver uppenbarat sanningen och den höga hemligheten om Kristus, v. 14.

Det är ett fast ord: Om någon traktar efter en biskops ämbete, så åstundar han en god verksamhet.

2. Så skall nu en biskop vara ostrafflig¹, en enda hustrus man, nykter, tuktig, höfvisk, gästfri, väl skickad att undervisa, ¹Tit. 1: 6, 7.

3. icke drinkare, icke våldsam, icke sniken efter slem vinning, utan foglig, icke trätlysten¹, icke girig.

¹2 Tim. 2: 24.

4. Han bör väl förestå sitt eget hus, hålla sina barn i lydriad med all värdighet,

5. ty om någon icke vet att förestå sitt hus, huru skall han då kunna sköta Guds församling?

6. Han bör icke vara nyomvänd, på det att han icke skall varda uppblåst och så hemfalla under djäfvulens dom.

7. Han bör ock hafva ett godt vittnesbörd af dem som äro utanföre¹, på det att han icke må utsättas för försmädelse och falla i djäfvulens snara.

¹1 Kor. 5: 12.

8. Församlingstjänarna böra sammalunda skicka sig värdigt¹, icke vara tvetaliga, icke begifna på mycket vindrickande, icke snikna efter slem vinning,

¹Ap. G. 6: 3.

9. ägande trons hemlighet i ett rent samvete.

10. Också de skola först pröfvas; sedan må de tjäna, om de äro befunna oförvitliga.

11. Kvinnorna skola sammaledes skicka sig värdigt, icke löpa omkring med förtal, utan vara nyktra och trogna i allt.

12. En församlingstjänare skall vara en enda hustrus man, hålla god ordning på sina barn och på sitt hus.

13. Ty de som hafva väl skött sin syssla som församlingstjänare, de vinna en aktad ställning¹ och kunna i den tro, som de hafva i Kristus Jesus, uppträda med mycken frimodighet².

¹Matt. 25: 21. ²1 Joh. 3: 21, kap. 5: 14.

14. Detta skrifver jag till dig, i hopp att snart få komma till dig,

15. och för att, om så skulle hända, att jag dröjer, du skall veta, huru man bör skicka sig i Guds hus, som är den lefvande Gudens församling, sanningens stödjepelare och grundfäste.

16. Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: Gud är uppenbar vorden i köttet¹, rättfärdigad i Anden, sedd af änglarna, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten.

¹Joh. 1: 14. Ef. 3: 5, 6. 1 Petr. 3: 18.

1 Joh. 1: 2.

4 Kapitel.

Här förkunnar aposteln, att i kommande tider skulle falska lärare uppstå, som skulle förbjuda äktenskap och göra skillnad på mat, v. 1. Hvilket han befäller Timoteus att predika för andra, på det att de måtte veta det i förväg, v. 6. Sedan befäller han honom att undfly fabler och öfva sig i gudaktighet; det hafver

nytta med sig, v. 7. Och för det tredje förmanar han honom till trohet och flit i sitt ämbete, att han må föregå andra i förkofran både med lefverne och lära, v. 12.

Men Anden säger klarligen, att i kommande tider somliga skola affalla ifrån tron¹ och hålla sig till villoandar och onda andars läror,

¹Matt. 24: 23. ²Tess. 2: 3. ³1 Tim. 3: 1. ⁴2 Petr. 3: 3. ⁵1 Joh. 2: 18. Jud. br. v. 18.

2. bedragna genom skrymteri af lögnens predikare, hvilka i sina egna samveten äro brännmärkta

3. och förbjuda äktenskap och vilja, att man skall afhålla sig ifrån mat, som Gud hafver skapat¹ till att med tacksägelse² mottagas af dem som tro och hafva lärt känna sanningen.

¹1 Mos. 9: 3. ²Rom. 14: 6. ³1 Kor. 10: 30.

4. Ty allt det Gud hafver skapat är godt¹, och intet är förkastligt, som mottages med tacksägelse,

¹1 Mos. 1: 31. Ap. G. 10: 15. Rom. 14: 14, 20. ²1 Kor. 10: 25. Tit. 1: 15.

5. ty det varder helgadt genom Guds ord och bönen.

6. Om du framlägger detta för bröderna, så blifver du en god Jesu Kristi tjänare, som näres af trons och den goda lärans¹ ord, hvilken du hafver efterföljt.

¹2 Tim. 1: 5, kap. 3: 14, 15.

7. Men de oandliga käringfablerna må du visa ifrån dig¹. Öfva dig i stället själf till gudaktighet.

¹1 Tim. 1: 4, 6.

8. Ty lekamlig öfning är till föga nytta¹, men gudaktigheten är nyttig till allting och hafver löfte med sig om detta lifvet och om det tillkommande.

¹Kol. 2: 23.

9. Det är ett fast ord och i all måtto väl värdt, att man det anammar¹.

¹1 Tim. 1: 15.

10. Ty därpå arbeta vi ock, och vardade smådade, eftersom vi hafva satt vårt hopp till den lefvande Guden, som är alla människors Frälsare¹, men synnerligen deras, som tro.

¹Ps. 107: 2.

11. Sådant må du bjuda och lära.

12. Ingen förakte din ungdom¹. Men var för dem som tro en föresyn² i ord, i umgängelse, i kärlek, i ande, i tro, i kyskhet.

¹1 Kor. 16: 10, 11. Tit. 2: 15. ²Tit. 2: 7. ³1 Petr. 5: 3.

13. Var flitig i att föreläsa, förmana, lära, till dess jag kommer.

14. Försumma icke den nådegåfva, som är i dig¹ och som vardt dig gifven i kraft af profetia², under handpåläggning af de äldste³.

¹1 Tess. 5: 19. ²1 Tim. 1: 18. ³Ap. G. 6: 6, kap. 8: 17, kap. 13: 3, kap. 19: 6. ⁴1 Tim. 5: 22.

15. Akta på detta, blif däruti, så att din förkofran blifver uppenbar för hvar man.

16. Haf akt på dig själf och på läran, håll stadigt ut därmed; ty om du så gör, frälsar du både dig själf och dem som höra dig¹.

¹1 Rom. 11: 14. ²1 Kor. 9: 22. Jak. 5: 20.

5 Kapitel.

Aposteln lärar Timoteus först, huru han skall förmana både de gamla och de unga, v. 1. Sedan, hvilka änkor som skola antagas att underhållas af församlingen, och hvilka som må gifva sig i äktenskap och förestå hus, v. 4. För det tredje, huru äldste skola aktas, v. 17. Jämte några andra små stycken, v. 21.

En äldre man må du icke bestraffa med hårda ord, utan tala till honom sasom till en fader¹, till yngre män sasom till bröder, ¹³Mos. 19: 32.

2. till äldre kvinnor såsom till mödrar, till yngre kvinnor såsom till systrar, i all renhet.

3. Hedra änkorna, om de äro rätta änkor.

4. Men om en änka hafver barn eller barnbarn, så skola dessa först lära sig att visa from vördnad för sitt eget hus och återgälda sina föräldrar hvad de af dem hafva undfått. Ty det är godt och välbehagligt inför Gud.

5. Men den som är en rätt änka och sitter ensam¹, hon hafver satt sitt hopp till Gud och håller ut i bön och åkallan natt och dag.

¹Luc. 2: 36, 37.

6. Men en sådan som lefver i välust, hon är död, ändock hon lefver.

7. Förehåll dem också detta, på det att de må vara ostraffliga.

8. Men om nu någon icke drager försorg om sina egna och i synnerhet om sitt husfolk, så hafver han förnekat tron¹ och är värre än en hedning.

¹²Tim. 3: 5.

9. Låt ingen änka upptagas i förteckningen, som är yngre än sextio år, och ingen annan än den som hafver varit allenast en mans hustru,

10. och som hafver vittnesbörd om sig att hafva öfvat goda gärningar, att hafva uppfödt barn, att hafva härbärgerat husvilla¹, att hafva tvagit de heligas fötter², att hafva hulpit de betryckta, att hafva beflitat sig om allt godt verk. ¹¹Petr. 4: 9.

²1 Mos. 18: 4, kap. 19: 2. Luc. 7: 38, 44.

11. Men de unga änkorna skall du visa ifrån dig; ty när de i sin ysterhet hafva glömt Kristus, så vilja de gifva sig;

12. och de hafva domen öfver sig, att de hafva brutit sin första tro.

13. Därtill lära de sig ock att vara lättjefulla, i det att de löpa omkring i husen, ja, icke allenast lättjefulla, utan ock skvalleraktiga och förvetna, och tala det som icke är tillbörligt¹.

¹Tit. 2: 3.

14. Därföre vill jag, att unga änkor gifva sig, föda barn, förestå hvar och en sitt hus och icke gifva motståndaren anledning till att småda.

15. Ty några hafva allaredan vändt sig bort och följt Satan.

16. Om någon troende, man eller kvinna, hafver änkor att understödja, så må han försörja dem och icke låta församlingen betungas med dem, på det att denna må kunna försörja dem som äro rätta änkor.

17. Sådana äldste, som väl förestå sin församling, skall man akta dubbel heder värda, främst dem som arbeta med ordet och läran¹.

¹Rom. 12: 8, kap. 15: 27. 1 Kor. 9: 11.

Gal. 6: 6. Fil. 2: 29. 1 Tess. 5: 12.

Ebr. 13: 17.

18. Ty skriften säger: Du skall icke binda munnen till på oxen, som tröskar¹, och: Arbetaren är sin lön värd².

¹5 Mos. 25: 4. 1 Kor. 9: 9. ²3 Mos. 19: 13. 5 Mos. 24: 14. Matt. 10: 10. Luc. 10: 7.

19. Upptag intet klagomål emot någon af de äldste, såframt det icke styrkes af två eller tre vittnen¹.

¹5 Mos. 17: 6, kap. 19: 15.

20. Dem som synda må du bestraffa inför alla, så att också de andra känna fruktan¹.

¹ 5 Mos. 17: 4, 5, kap. 19: 18.

21. Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud¹ och Herren Jesus Kristus och inför de utkorade änglarna, att du håller dessa bud utan godtycke och gör allt med oväld.

¹ Gal. 1: 20. Fil. 1: 8. 1 Tess. 2: 5.
1 Tim. 6: 13.

22. Lägg icke för hastigt händerna på någon¹; och gör dig icke delaktig i en annans synder. Bevara dig själf ren.

¹ Ap. G. 6: 6, kap. 8: 17, kap. 13: 3, kap. 19: 6. 1 Tim. 4: 14. 2 Tim. 1: 6.

23. Drick icke längre vatten, utan bruka något litet vin¹ för din mages skull, och därför att du ofta är sjuk.

¹ Ps. 104: 15.

24. Somliga människors synder äro uppenbara¹ och komma i förväg till dom; andras komma först efteråt fram.

¹ Gal. 5: 19.

25. Sammalunda äro ock somliga goda gärningar uppenbara; och de som icke äro det, kunna icke blifva fördolda.

6 Kapitlet.

Ytterligare lärer aposteln, huru träalar skola förhålla sig emot sina herrar, v. 1. Sedan beskriver han lärare, som äro förförare, och förmanar Timoteus att icke hafva någon gemenskap med dem, v. 3. Ej heller med girighet, v. 6. Utan hellre beflita sig om rättfärdighet, gudaktighet och andra lofvärda dygder, v. 11. För det tredje befäller han honom att bjuda de rika att rätt bruka sina rikedomar, v. 17. Och till slut, att han må troget bevara den rena läran, v. 20.

Trälarna, som äro under ok, må hålla sina herrar all heder värda¹, så att Guds namn och läran icke varda smädade.

¹ Ef. 6: 5. Kol. 3: 22. Tit. 2: 9.
1 Petr. 2: 18.

2. Men de som hafva troende herrar, de må icke förakta dem, därför att de äro bröder, utan de må tjäna dem desto villigare, därför att de äro troende och älskade bröder, som beflita sig om att göra godt. Sådant må du lära och förmana.

3. Om någon lärer en annan lära¹ och icke håller sig till vår Herres, Jesu Kristi, hälsosamma ord, och till den lära, som hör gudaktigheten till,

¹ Gal. 1: 6, 7. 1 Tim. 1: 3.

4. så är han uppblåst och vet intet¹, utan är sjuk på tvistefrågor och ordstrider², af hvilka födas afund, kif, smädelser, onda misstankar,

¹ 1 Kor. 8: 2. ² 1 Tim. 1: 4. 2 Tim. 2: 23.
Tit. 3: 9.

5. och onyttiga stridigheter¹ mellan människor, som äro fördärfvade i sitt sinne, och hvilka hafva låtit sanningen sig frånröfvas, människor, som mena, att gudsfruktan är ett medel till vinning². Drag dig ifrån sådana³.

¹ 1 Kor. 11: 16. 2 Tim. 3: 5, 8. ² Tit. 1: 1, 11. ³ Rom. 16: 17. Tit. 3: 10. 2 Joh. v. 10.

6. Men att frukta Gud och låta sig nöja är en stor vinning¹.

¹ Ords. 15: 16. 1 Tim. 4: 8. 1 Petr. 5: 7.

7. Ty vi hafva icke fört något med oss in i världen, och klart är, att vi icke heller kunna föra något därutur¹.

¹ Job 1: 21, kap. 27: 19. Ps. 49: 18.
Pred. 5: 14, 15.

8. Utan då vi hafva föda och kläder, så låtom oss därmed nöja¹.

¹ Ps. 55: 23. Ords. 27: 26. Syr. 29: 23. Matt. 6: 25. Ebr. 13: 5.

9. Men de som vilja varda rika, falla uti frestelser och i snaror¹ och i många dåraktiga och skadliga begärrelser, de där sänka människorna ned uti fördärf och förtappelse.

¹ Ords. 11: 28, kap. 28: 20. Matt. 13: 22. Marc. 4: 19. Jak. 5: 1.

10. Ty girighet är en rot till allt ondt, till hvilken somliga hafva haft lust och därigenom villats bort¹ ifrån tron och tillskyndat sig själfva mycken bedröfvelse².

¹ 2 Mos. 23: 8. 5 Mos. 16: 19. ² Ords. 15: 16.

11. Men du, Guds människa, fly sådant och far efter rättfärdighet, gudaktighet, tro, kärlek, tålmod, saktmod¹.

¹ 2 Tim. 2: 22.

12. Kämpa trons goda kamp¹, fatta² det eviga lifvet, till hvilket du ock är kallad, och hvarom du hafver aflagt den goda bekännelsen inför många vittnen.

¹ 1 Kor. 9: 24, 25, 26. 1 Tim. 1: 18. 2 Tim. 4: 7. ² Fil. 3: 12, 14.

13. Jag bjuder dig inför Gud¹, som gör allting lefvande², och inför Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus hafver aflagt den goda bekännelsens vittnesbörd³,

¹ 1 Tim. 5: 21. ² 5 Mos. 32: 39. 1 Sam. 2: 6. ³ Matt. 27: 11. Joh. 18: 37.

14. att du håller budet, utan fläck och tadel, intill vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse,

15. hvilken den salige och ende härskaren, konungen öfver alla konungar¹ och herren öfver alla herرار, i sinom tid skall låta oss se,

¹ 1 Tim. 1: 17. Upp. 17: 14, kap. 19: 16.

16. han som allena hafver odödlighet och bor uti ett ljus, dit ingen kan komma, han som ingen människa hafver sett, ej heller kan se¹. Honom vare ära och evigt väldel Amen.

¹ 2 Mos. 33: 20. 5 Mos. 4: 12. Joh. 1: 18. Joh. 4: 12, 20.

17. Bjud dem som äro rika i denna värld att icke högmodas och icke sätta sitt hopp till ovissa rikedomar¹, utan till lefvande Gud, hvilken gifver oss allting rikligen till att njuta därpå;

¹ Job 31: 24. Ps. 62: 11. Marc. 4: 19, kap. 10: 24. Luc. 8: 14, kap. 12: 15.

18. bjud dem att göra väl och varda rika på goda gärningar¹, gärna gifva och dela med sig, ¹ Jak. 2: 5.

19. och så samla åt sig skatter såsom en god grund för det tillkommande¹, så att de må fatta det eviga lifvet. ¹ Matt. 6: 20. Luc. 16: 9.

20. O Timoteus, bevara hvad dig betrodt är¹, och fly de oandliga och tomma orden och gensägelserna² ifrån den kunskap, som falskeligen kallas så,

¹ 2 Tim. 1: 14. ² 1 Tim. 1: 4, 6, kap. 4: 7. 2 Tim. 2: 14, 16. Tit. 1: 14, kap. 3: 9.

21. hvilken somliga föregifva sig äga och därigenom hafva farit vilse ifrån tron¹. Nåd vare med dig. Amen. ¹ 2 Tim. 2: 18.